

انتخابات از واژگان مأنوس در ادبیات فارسی پس از پیروزی انقلاب اسلامی، در واپسین روزهای بهمن پنجاه و هفت می‌باشد. این واژه به درستی در جان و دل هر ایرانی رسوخ کرده و معنا و مفهوم واقعی خویش را باز یافته است؛ چرا که در این دو دهه و اندی از حیات پرفراز و نشیب انقلاب، تقریباً در هر سالی مردم عملاً حماسه‌ای از خویش در این زمینه از خود به یادگار گذاشته‌اند. در سال هشتاد و دو و واپسین روزهای آن یعنی اول اسفند هشتاد و دو نیز حماسه‌ای دیگر در شرف تکوین می‌باشد. این بار انتخابات مجلس شورای اسلامی، برای هفتمین بار در این مرز و بوم رقم می‌خورد و مردم قدرشناس ایران اسلامی، انتخابات هفتم خویش را جشن می‌گیرند.

به نظر می‌رسد مجلس شورای اسلامی به دلیل ماهیت خاص خود و از آن جایی که تصمیمات آن جمع است و کل مباحث جامع را تحت تأثیر قرار می‌دهد، از ویژگی ممتازی نسبت به سایر انتخابات برخوردار است. تصویب قوانینی که مجموعه‌ی دولت و ریاست جمهوری - با رعایت خاص خود - صرفاً مجری آن‌ها می‌باشند، حکایت از جایگاه رفیع مجلس شورای اسلامی در جامعه‌ی اسلامی ما دارد.

در مقابل، کم‌توجهی - بی‌توجهی و بی‌اهمیتی به انتخاب افراد که در این مجموعه گرد هم می‌آیند و برنامه‌های چند و چندین ساله می‌نویسند و قوانینی ماندگار تصویب می‌کنند، خسارات جبران ناپذیری برپیکر و ساختار جامعه‌ی اسلامی وارد خواهد ساخت. از این رو زین پس نیم‌نگاهی به چرا و چگونگی شکل‌گیری مجلس شورای اسلامی خواهیم افکند و این که انتخاب کنندگان و انتخاب‌شوندگان دارای چه شرایط و ضوابطی باید باشند. وظیفه داریم چگونه کسانی را به خانه‌ی خویش (خانگی ملت) راه دهیم؟ اجمالاً آن چه قابل ذکر است این که من و شما و یا هر کس دیگر در خانه خویش تنها و تنها میهمان محترمی را که شناخت کافی از آن داریم، را می‌دهیم. این گونه نیست که درب منزل ما به روی هر غریبه‌ی ناآشنایی که هیچ گونه اطلاعاتی از آن نداریم، باز باشد. به ویژه اگر قرار باشد، این میهمان محترم کسی باشد که قرار است تا چهار سال آینده سرنوشت ما را در دست بگیرد. پس منتظر شرایط انتخاب میهمان در خانه‌ی خویش در شماره‌ی آینده باشید.

انتخابات

هفتم

محمد فولادی

